Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

7. Aarg. Nr. 3. *Den 1. November 1857.* Priis: 6 Sk. pr. Expl.

En Tale af Præsident B. Young.

holdt i Tabernaklet den 15de Marts 1857.

De som gjøre Guds Villie ere vore Beslægtede. De Ældste skulde være som Fædre og Hyrder i Israel, og ikke som Tugtemestere.

Jeg har ikke den Vane at tage en Text, naar jeg prædiker for de Hellige; men jeg vil anføre et Sted i Skriften, og gjøre nogle Bemærkninger derover.

Der staaer skrevet, angaaende Frelseren, Matth. 12, 46—50, at: „Medens han endnu talede til Folket, see, da stode hans Moder og Brødre udenfor, og begjærede at tale med ham. Da sagde En til ham: see, din Moder og Brødre staae udenfor og begjære at tale med Dig. Men han svarede og sagde til den, som sagde ham det: hvo er min Moder? og hvilke ere mine Brødre? Og han rakte sin Haand ud over sine Disciple og sagde: see, min Moder og mine Brødre! Thi hvo som gjør min Faders Villie, som er i Himlene, den er min Broder og Søster og Moder."

Frelserens Svar paa de Spørgsmaal, „Hvo er min Moder? og hvilke ere mine Brødre?" indeholder et Princip, som Mange lægger meget lidt Mærke til. Jeg hører ofte Brødrene, og I kunne høre baade dem og Søstrene i Bønforsamlingerne, hvor de have Tilladelse til at tale, sige: „Jeg har hverken Fader, Moder, Broder, Søster, Onkel, Tante, Sødskendebarn, eller nogen som helst Slægtning i denne Kirke." Høre I ikke saadanne Udtryk af de Hellige? Jo; og jeg hører dem undertiden fra denne Forhøining.

Hvad enten hans Tilhørere paa den Tid forstode ham, eller vi nu forstaae ham, saa ere dog disse Spørgsmaal bestemt og tydeligt besvarede ved vor Frelsers Bemærkning: „Thi hvo som gjør min Faders Villie, som er i Himlene, den er min Broder og Søster og Moder." Hvad mig angaaer, saa fordrer jeg ikke Slægtskab med nogen Anden. Og jeg troer ikke, at Frelseren vil gjøre Fordring paa, at nogen Søn eller Datter af Adam skal være hans Broder, Søster, Moder, eller Slægtning af nogensomhelst Slags, efter Kjødet, undtagen dem, som gjøre vor Faders Villie, som er i Himmelen, Jesus og hans Faders Villie.

Vi antage, at Frelseren fuldkommen

forstod sin Herkomst, thi han var dengang over tredive Aar gammel, og var bleven underviist af sin Fader i Himmelen, og af den Hellig-Aand; og han havde gjentagne Gange havt Syner aabnede for sin Aand, ifølge den Historie, hans Disciple have givet om ham; derfor nære vi ikke den mindste Tvivl om, at han forstod sin Herkomst, hvem han var, den Hensigt, i hvilken han kom til Verden, den Gjerning han havde at udføre her, og at han forstod Øiemedet med sin Mission i Tidens Fylde. Han forstod det, som I og jeg ikke forstaaer, uden den samme Slags Aabenbaring og Underviisning, som han nød.

Lad Menneskeslægten gjøre, som den gjorde i Adams Dage, i Noe Dage, ja endogsaa som den gjorde i Loths Dage; lad Forældre avle Børn; og een Slægt afløse en anden, og dette forandrer ingenlunde Blodet, Kjødet, Benene, Senerne osv., henhørende til vor Organisation i Kjødet; dette forandrer ikke i ringeste Grad de særdeles Eiendommeligheder ved vore Legemers Organisation. Apostelen gav blot et Vink om denne Gjenstand, da han sagde: „Og han haver gjort, at al Menneskens Slægt boer paa den ganske Jordens Kreds af eet Blod, og haver bestemt dem forordnede Tider, og visse Grændser for deres Bolig." Ap. Gj. 17, 26.

Lige meget hvem de ere, eller hvorfra de ere, fra Øerne i Havet eller fra Fastlandene; lige meget enten de ere de vilde Arabere, som gjennemstreife Arabiens brændende Sandørkener, eller Indianerne, Urindvaanerne af vort eget Land, som streife over dets Sletter og Bjerge, eller de heit civiliserede Landes fiint opdragne Beboere; de ere alle af eet Kjød og eet Blod.

Følgelig kunne vi let og sikkert drage den Slutning, at en Mand eller en Qvinde, som er udsprunget fra Fader Adam og Moder Eva, hvad enten de ere paa Øerne i Havet, i Øst eller i Vest, eller paa den modsatte Side af Kloden, er Kjød af vort Kjød og Been af vore Been, ligesaa meget som enhver Person, der nu er tilstede i dette Huus, eller i dette Territorium. Men det Slægtskab, som jeg gjør Fordring paa, er med dem, som gjøre min Faders Villie, som er i Himmelen; de ere mine Brødre og Søstre.

Jeg kjender en stor Mængde her, som ikke have Slægtninge i denne Kirke, naar jeg bruger Udtrykket i dets sædvanlige Betydning. Undertiden forlade Hustruer deres Mænd for at komme her; Mødre forlade ogsaa deres Børn, og Børn deres Forældre. Spørg dem: „Hvor er Deres Mand?" „I England, eller i et eller andet Land." „Har De Børn?" „Ja." „Hvor ere de?" „De vilde ikke følge med mig." „Har De Brødre, Søstre eller Forældre?" „Ja, min Fader og Moder ere levende." „Troede de Evangeliet?" „Nei." „Troede Deres Brødre og Søstre det?" „Nei, jeg er ene og forladt."

Saadanne Personer ere udsatte for at føle en Aand, som gjør dem tilbøielige til at sørge og klage. „Ak, om jeg dog havde et Fædrenehjem at gaae til; om jeg havde en Eneste, som jeg kunde besøge og kalde Søster, hvor lykkelig skulde jeg ikke være; men jeg er fremmed her, jeg har ingen Beslægtede i dette Rige." Er denne Følelse rigtig eller urigtig? Jeg siger den er urigtig; saadanne Slutninger ere ikke sande. Den Mand eller Qvinde, som er et Guds Barn, som hædrer sin Kaldelse i Guds Rige paa Jorden, er netop ligesaa meget din Broder eller Søster som enhver anden Person, med hvem Du har været vant til at gjøre Fordring paa at være beslægtet. Naar Du seer en Qvinde, som lever efter sin Religion, og er anerkjendt af Gud, saa seer Du en Person, som er Kjød af dit Kjød, Blod af dit Blod, og Been af dine Been, om ogsaa hun maaskee

er født paa den modsatte Side paa Jordkloden, af den hvor Du er født. De, som i Sandhed leve efter den Religion, vi bekjende os til, ere ligesaa meget vore Brødre og Søstre, som de, der ere fødte af de samme jordiske Forældre. Jesus forstod dette, hvilket vi lære af hans Udtryk: „Thi hver den, som gjør min Faders Villie, som er i Himmelen, den er min Broder og Søster og Moder.“

Lader derfor Eders Hjerter være tilfredse, thi I have Brødre og Søstre her, som I kunne besøge; de ere Eders Beslægtede, Eders Familie, Eders Brødre og Søstre.

Mange have Erfaring, som har beviist dem Sandheden af denne Lærdom.

Spørg disse Personer, som til sine Tider have nedslaaende Følelser for deres Slægtninges Fraværelse, naar de have Aandens Lys, naar Saliggjørelsens Glæde fylder deres Bryst, om de ville foretrække deres Fædres, Mødres, Brødres og Søstres Selskab, som de have forladt, eller om de vilde hellere holde Selskab med dem, end med deres Naboer her, og de ville svare Eder: „Nei.“ Vilde de besøge dem ligesaa gjerne som en god Hellig?“ „Nei.“ „Have I de samme Følelser og det samme Samfund med dem, som med en Hellig?“ „Nei.“ „Ere de Eder saa nære og kjære, som de Hellige?“ „Nei.“ Og dog, naar Aanden er borte, og de ere overladte til dem selv, ere de tilbøielige til at føle sig forladte og nedslaaede, og blive opfyldte med nedtrykkende Følelser og udraabe: „Gid jeg kunde see min Fader, min Moder, mine Brødre og mine Søstre; gid de vare her!“ Jeg ønsker, at I skulde forstaae, at Eders Brødre og Søstre ere her, endogsaa efter Kjødet, og det, ifølge den Forbindelse og Slægtskab, vi staae i til hverandre, til vor Fader og Gud, og til vor ældre Broder Jesus Christus.

Det er sandt, at jeg ikke fuldkommen har den Erfaring, som de have, hvis Forældre ikke have annammet Evangeliet, og heller ikke deres Faders Familie. Min Fader og Stedmoder antog den ved Propheten Joseph Smith aabenbarede Frelsningsplan; og fire af mine Brødre og fem Søstre og deres Børn og Børneborn ere, næsten uden Undtagelse, i Kirken; ligeledes mange af mine Fættere, Onkler, og hvad vi ellers kalde Familie og Slægtninge. Men jeg havde den Prøvelse, da jeg modtog Evangeliet: „Kan Du forsage dine Venner og din Faders Huus?“ Dette var min Sjæls Tanker, og det var en ligesaa haard Prøvelse for mig, som om jeg i Virkeligheden havde været kaldet til at gjennemgaae det samme som Andre have erfaret. Jeg følte, at jeg kunde forlade min Fader, mine Brødre og Søstre, min Hustru og mine Børn, dersom de ikke vilde tjene Herren og følge mig.

Jeg spurgte ikke min Hustru, om hun troede Evangeliet; jeg spurgte hende heller ikke, om hun vilde lade sig døbe. Tro, Omvendelse og Daab ere frie Betingelser for Alle. Da jeg blev døbt, vidste jeg ikke, om min Hustru troede Evangeliet eller ikke; jeg vidste ikke, om min Faders Huus vilde gaae med mig, jeg troede, at nogle af dem vilde, men jeg var sat paa Prøve. „Kan Du forsage Alt for Evangeliets Skyld?“ „Ja, jeg kan,“ var Svaret indeni mig. „Vilde Du synes om det?“ „Ja, dersom de ikke ville modtage Evangeliet.“ Ville ikke disse jordiske og naturlige Baand bestandig raade i dit Hjerte?“ „Nei, jeg tjener ingen anden Familie end Guds Familie indsamlet, eller ifærd med at indsamles i disse mine Dage; der er ingen andre Forbindelser paa Jordens Overflade, som jeg gjør Fordring paa.“ Og fra den Dag af indtil nu, dersom min Fader og Moder endnu vare i Live, og ikke troede og

annammede Evangeliet, og levede derefter, eller om nogen af mine levende Brødre eller Søstre ikke vilde dette; jeg vilde heller møde en Hellig paa Gaden, om han ogsaa var en Tigger, og byde ham velkommen i mit Huus, end modtage Besøg af een af mine vantro Slægtninge, om de saa eiede alle Indiens Skatte. Jeg havde denne Prøvelse, i mine egne Tanker og Følelser, i min første Erfaring i denne Kirke.

Her ere vore Fædre, Mødre, Brødre og Søstre. Og maaskee det, strengt taget, vilde være rigtigt at sige, at vi have Fædre i Evangeliet, aandelige Fædre, thi Apostelen Paulus kalder Timotheus, hvem han bragte ind i Kirken, for „sin egen Søn i Troen," og paalægger ham at være venlig mod alle Mennesker, duelig til at lære, taalmodig, omhyggelig og forsigtig, med Hensyn til Folket, som troede paa Jesus Christus; at kjende Folkets Sindelag og Natur, at han maatte forstaae sig selv og dem han lærte; og hentydede til Andre, som reiste om og prædikede, byggede Menigheder op, eller præsiderede over dem, efterat de vare opbyggede.

Naar vi betragte Manges Opførsel, ja saare Manges, kunne vi see det udøvet i vore Dage, at de ønske Herredømmet, Indflydelsen og Magten. De tragte efter at kunne sige til Folket: „Gjør dette og gjør hiint," og de ville ikke høre nogen Indvendinger. De ville, at Folket skal adlyde deres Stemme, men alligevel forstaae de ikke, hvorledes de skulle vinde deres Hengivenhed, og de forstaae ikke Folkets Sindelag.

Paulus mærkede de samme Besværligheder i hans Tid. Mange af de Ældste, som prædikede og præsiderede, vare uvidende, ærgjerrige og tyranniske, og kun faa af dem behandlede Folket, som kjærlige og velvillige Fædre behandle deres Børn. Der vare ikke mange Fædre, men Mange vare tilbøielige til at være „Tugtemestere," ligesom vi see det her.

De Fleste af vore Ældster attraae at blive adlydte ligesaa nøiagtigt, som I læres af dem her fra dette Sted, at dette Folk bør adlyde Broder Heber eller Broder Brigham; ligesaa punktligt, som de prædike for Eder, at I skulde adlyde vore Raad. Jeg truer Eder ikke meget; nei. Dersom jeg ikke har Viisdom og Magt nok til at vinde den Indflydelse, som er nødvendig for mig at have iblandt dette Folk, uden ved at forbande dem, uden ved at fortælle dem, at de og deres Eiendomme skulle være forbandede, og at, dersom de ikke gjøre hvad jeg siger, skulle de gaae til Helvede, og uden at true Folket hele Tiden med mine Domme og den Almægtiges Domme, siger jeg, lad Brigham stige lavere ned, og komme paa en Arbeidsmark, hvor jeg kan virkelig finde min rette Virkekreds, og hvor jeg kan være mere nyttig.

I høre mig aldrig at true eller gaae meget irette med Folket, eller at straffe dem ofte og strengt, fordi de ikke adlyde mine Raad. Er det rigtigt, at Andre gjøre dette? Ja, det er Alt ret, dersom de ere saaledes tilsinds; jeg finder ikke Feil hos Andre, fordi de tilskynde Folk til at adlyde Raad. Men dersom jeg ikke giver de Hellige den Almægtiges Raad, og det tilligemed Aanden af min Mission, da have de Frihed til at foreskrive mig og rette mig i enhver Vildfarelse, jeg begaaer; og jeg skulde visselig begaae store Vildfarelser, dersom jeg ikke havde min Missions Aand, og gav Raad i Overeensstemmelse med Herrens Villie. Dersom Alle, der ere kaldede til ansvarsfulde Stillinger, vilde see dem selv, just saaledes som de ere, vilde jeg indestaae for, at vi vilde have mange flere Fædre, og færre Tugtemestere til at drive Folket.

Som jeg ofte har sagt til Brødrene,

stands, hold lidt. Har Du Faar, og er blevet Hyrde i Christi Faaresti, maa Du have i Minde, at Du maa kjende dine Faar, og da vilde de kjende Dig; det vil sige, dersom det er Faar Du har. Maaskee nogle af Eder pleie en Flok Gjeder, og kjende ikke Forskjellen. Men dersom Du virkelig har en Flok Faar, skal Du, istedetfor at raabe: „Hoi, hoi, hoi, ud af Veien med Eder," og istedetfor at drive dem, være saaledes, at naar de høre din Røst, de da begynde at bræge, og løbe efter deres Hyrde, fordi han har Salt til dem. Naar Faarene høre den gode Hyrdes Røst, vente de at høre Livets Ord; og hver den, som har Kundskab om Gud, vil vide og forstaae, at en saadan Hyrde udfører sine Pligter, og de ville vandre efter hans Raad og Exempel. Bruge alle Hyrderne en viis Fremgangsmaade? Nei, og Grundene ere blevne sagde her ofte nok.

Israels Ældster og Biskopper, værer Fædre, og bruger en Fremgangsmaade, hvorved I kunne vinde Folkets Hengivenhed. Hvorledes? Med Fløiels Læber? Nei, nei, men ved Frygt for den Almægtige. Vide I, at Guds Mænd og Qvinder elske Sandheden? De elske ikke Spidsfindigheder, det er dem en Vederstyggelighed. Naar Mænd ere glatte som en Aal, altid med et Smiil paa deres Ansigt, som nogle Ældster have, for at vinde Indflydelse, er den Kjærlighed, Folk have til dem, raadden, den er uden Grundvold; og i Trængselens Dage, naar de behøve en Grundvold i Folket, ville de finde, at der findes ingen, og Folket gaaer forbi dem, sigende: „Vi kjende ikke disse Mænd." Vinder Eders Indflydelse og Magt ved Herren den Almægtiges Kraft, og begriber, at I have i Eder selv en Vandkilde, som udvælder til evigt Liv. Naar da Eders Brødre og Søstre komme omkring Eder, ville de drikke af denne Kilde, og sige: „Vi ere Eet med Eder."

I høre Ældsterne lære Folket at bestræbe sig for at have Tillid til Gud, sigende: „Hav Tillid til Guds Huses Ordinancer; Brødre og Søstre, bestræber Eder for at leve efter Eders Religion; haver Tillid til Eders Religion og Eders Gud; haver Tillid til Israels Ældste, som lede Eder; haver Tillid til Eders Biskopper og andre præsiderende Embedsmænd, osv."

I vide, at næsten enhver Mand, som bliver en offentlig Taler, bruger visse særegne Ord til at udtrykke særskilte Ideer, vælger et Ordforraad og en Orden, meer eller mindre eiendommelig for ham selv, og frembringer derved den store Afvexling i Tale, som man kan bemærke hos Talere og Skribenter. Jeg har min egen, som er eiendommelig for mig. Hørte I nogensinde en Mand, som havde et saa eiendommeligt Ordforraad som Br. Heber? Jeg hørte det aldrig. Orson Hyde har sin egen eiendommelige Udtryksmaade, og det har enhver offentlig Taler. Mit Sprog er godt for mig; og skjøndt Andre bruge andre Ord for at udtrykke de samme Tanker, lad mig give mine Tanker paa min egen Maade, ifølge mit Begreb.

For nu at vende tilbage til disse de Ældstes Lærdomme, i saadanne Tilfælde, vilde jeg sige til mine kjære Brødre, til dem, som udgjøre Troens Huusholdning, prøver paa at faae lidt Tillid til Eder selv, og prøver paa at leve i Tillid til Eders Gud. Spørger endogsaa en Vantro, om han troer, at Naturens Undergjerninger og de forunderlige Særsyn, som han seer, og ikke kan gjøre sig Rede for, ere frembragte, og han vil svare: „Ja, jeg veed, at de ere." Vide I, at Mænd, Qvinder og Børn blive helbredede? Ja, dette vide I. I troe paa mange Ting, som I ikke kunne gjøre Rede for; I see disse mærkværdige Ting, men I forstaae dem ikke fuldkommen; men have I Tro

til Eder selv? Nei, dette er den store Vanskelighed med enhver af os.

Jeg vil tage min egen Erfaring. Naar Mænd og Qvinder bringe deres Syge til mig, vilde jeg, dersom jeg havde Magt dertil, helbrede alle dem, som skulde helbredes. Dersom jeg havde fuldkommen Tillid til mig selv, og Herren havde den Tillid til mig, som jeg da burde have til ham, kunde ingen Magt under Himlene forhindre Guds Magt fra at komme over dem, og helbrede dem ved mig. Men jeg har endnu ikke opnaaet at have fuldkommen Tillid til mig selv i alle Omstændigheder, heller ikke har Gud dette til mig, thi om dette var Tilfælde, vilde han besvare enhver Begjæring, jeg henvendte til ham, ethvert af mine Ønsker vilde blive opfyldte lige til Bogstaven. Og dette er Vanskeligheden med Folket, de have ikke opnaaet fuldkommen Tillid til dem selv; vi have heller ikke endnu tilstrækkelig Grundvold til den Grad af Tillid.

Vi lægge Hænder paa de Syge, og ønske, at de maae blive helbredede, og bede Herren at helbrede dem, men vi kunne ikke altid sige, om han vil. Vi vide ikke altid, om han i Sandhed vil høre vore Bønner og besvare dem. De Ældste saae undertiden denne Tro, og Søstrene lægge ofte Hænder paa deres Børn, og have Tro og Tillid til dem selv, at Gud vil høre deres Bønner, og sige til Feber og Smerte: „Viig bort, og gaa langt bort fra denne Syge," og det skeer. Men I kunne kun opnaae denne Magt ved Trofasthed, og ved den Tillid til Eder selv, at Gud vil besvare Eders Bønner. Vi vide, at Gud ofte helbreder de Syge; og vi troe til alle Tider, at han er istand til at gjøre det, men vil han, fordi vi bede ham derom? Dette er Spørgsmaalet, og vi ere ofte tvivlsomme derom.

Troer I, at jeg vilde have ladet min Broder døe, om jeg havde havt den Magt, Herren har? Vilde jeg have ladet Jedediah gaae bag Sløret, havde jeg havt den Magt? Nei, endskjøndt, i dette, jeg kunde have handlet modsat til den Almægtiges Ønsker. Af Mangel paa den Kundskab, som Herren har, kunde jeg, dersom jeg havde saadan Magt, bringe Ulykke over mig selv og dette Folk.

Vi maae have Kundskab angaaende os selv, og denne Kundskab vil give os Regien til, hvorledes vi skulle bede og erholde, og uden denne Kundskab kunne vi ikke have evigt Liv, hvilket er: „At kjende den eneste sande Gud og Jesus Christus, hvem han udsendte." Havde vi denne Kundskab, vilde vi forstaae at bede og erholde, og ikke bede forgjæves; vi skulde bede og faae vore Bønner opfyldte. Hvorledes kunne vi erholde denne Kundskab? Ved at indvie vore Hjerter til Viisdom og vort Liv til Oprigtighed; ved at leve saa fuldkommen for Gud, som vi forstaae; ved at gjøre de Ting, som vi vide at være rigtige, saadanne, om hvilke vi ikke have nogen Tvivl eller Uvished, og aldrig gjøre Noget, som vi have mindste Mistanke om at være uret, og da være tilfredse og ikke begjære det, som ikke er vort, men overlade det i Guds Haand. Kunde vi opnaae Tro og Tillid til os selv, saa er der ingen Mangel paa Guds Magt, heller ikke er der Mangel paa Flid fra hans Side, thi han er altid rede.

I vor Uvidenhed og Mørke kunne vi blive indledte i Vildfarelse, dersom vi følge vore Følelser, som jeg just nu bemærkede, kunde have været Tilfældet med Hensyn til at beholde Broder Jedediah, saavel som Broder Willard, Broder Whitney og mange Andre. Havde vi havt Magt, vilde vi da have ladet Joseph skilles fra os? Nei, og det, uagtet hans Gjerning var fuldført paa Jorden. Mange Tanker ere blevne dannede og fremsatte angaaende

Josephs Død. Det blev netop saaledes, som Herren havde lagt Planen, bestemt, villet og ledet det til. Ingen Magt havde formaaet at forandre det det mindste; han havde fuldført sin Gjerning paa Jorden. Alligevel vilde I og jeg, om vi havde havt Magt uden Kundskab, tilbageholdt Joseph her paa Jorden, og da vilde han ikke have kunnet udføre sin Missjon i Aandernes Verden.

Nogle Spørgsmaal vedkommende Polygami.

(Fra „the Western Standard.“)

Bibelen kalder Abraham Guds Ven, og anfører, at det var paa Grund af hans Lydighed og Trofasthed, at Gud indgik Pagt med ham. Hans Villighed til at offre sin Søn Isaak er Beviis paa, at Gud kunde ikke give ham nogen Befaling, som han jo ikke ufortøvet adlød af sit ganske Hjerte. Dersom det er saaledes, og dersom Gud anseer Giftermaal med flere Hustruer for syndigt, ureent og upassende, hvorledes er det da muligt, at han ikke gjorde Abraham bekjendt med saadanne Ægteskabers syndige Beskaffenhed, da han forjettede ham, at Konger skulde udspringe fra ham, og at i hans Sæd skulde Verden velsignes, naar han saae, at han paa selvsamme Tid var en Polygamist?

Da Israel førte en Udryddelseskrig imod Midianiterne, bød Gud dem at spare de unge Qvinder til Hustruer for Israeliterne. De toge to og tredive tusinde Qvinder, som ikke havde kjendt Mand, til Fange, og ifølge Guds Befaling gaves de til Armeen, Menigheden og Herren. Ved denne Fordeling fik Armeen 16,000, Menigheden 15,968, og Herren 32. Nu, eftersom Moseloven ikke bød, at nogen Jomfru, eller helliget Pige, skulde forrette i Religionens Embeder, og Moses i 2 Mosebog 7, 1. kaldes en Gud, bleve ikke disse 32 Piger givne til Moses? Og dersom de gaves til ham, var det da ikke Meningen, at de skulde være hans Hustruer? Hvis ikke, hvad vare de saa bestemte til? See 4 Moseb. 31 Cap.

Da Gud i 4de Moseb. 14, 12 truede med at ødelægge Israels Mænd for deres Ugudelighed, og sagde til Moses, at han vilde gjøre ham til en stor Nation, efter hvilket Princip forjættede han dette, om ikke ved Hjælp af Polygami?

Hanna var Elkanas anden Hustru; Samuel var altsaa Frugten af et polygamist Ægteskab. Polygami er enten reent og helligt for Gud, og Børnene, avlede i samme, ægtefødte, eller ogsaa er det ureent og vanhelligt, og Børnene Bastarder, hvilke, ifølge Moseloven, ikke tillodes at komme ind i Herrens Forsamlinger. Dersom altsaa Samuel ikke var født i lovligt Ægteskab, hvorledes var det da muligt, at han kunde forrette ved Alteret som den allerhøieste Guds Prophet, Seer og Aabenbarer?

Ved at eftersee 2 Sam. 12, 8. finde vi, at Gud selv gav David Sauls Hustruer, og om de ikke havde været tilstrækkelige for ham, vilde han have givet ham flere. Hvorledes kan'nu dette stemme overeens med Monogamisternes uinspirerede Begreber?

Esaias propheterer om, at ved Zions Opbygning og Forherligelse i de sidste Dage skulde syv Qvinder tilbyde sig som Hustruer til een Mand. Troe de monogamiske Christne, at denne Forudsigelse af

den „evangeliske Prophet" vil gaae i Opfyldelse? Og om dette Skriftsted skal aandeliggjøres, hvad Slags Qvinder ville disse aandelige Hustruer være?

Christus lovede dem, der forsagede Hustruer osv. for hans Skyld, hundrede Fold i denne Verden. Indbefatter ikke Opfyldelsen heraf Polygami?

Hvor i Bibelen er Polygami forbudt og erklæret for ulovligt?

Hvilket Skriftsted i Bibelen forbyder en christen Mand at have flere end een Hustru?

Er ikke Pauli Udtryk i 1ste Timotheus 3, 2. 12. eensbetydende med at sige, at Biskopper og Diakoner maae være gifte Mænd, og idetmindste have een Hustru?

Hvilket System er bedre skikket til at opreise et sundt og kraftigt Afkom, enten „Mormonernes" Polygami, der aldeles adskiller en Hustru fra hendes Mand under Svangerskabet og den Tid, hun giver Die, eller de Christnes Monogami, som vellystigt bryde de Love for Liv og Helbred, som selv Dyrene respektere?

I Utah findes der, endog efter Apostaternes Vidnesbyrd, kun to Klasser af Fruentimmer, nemlig Hustruer og Døttre. Hvilken er den bedste, enten denne Tingenes Tilstand i Utah eller Samfundstilstanden i Christenheden, hvor der til Hustruer og Døttre føies en tredie og meget talrig Klasse Fruentimmer?

Skandinaviens Stjerne.

Den 1ste November.

Vi have modtaget Brev fra Præsidentskabet i Liverpool, der underretter os om, at den almindelige Udvandring af de Hellige til de Forenede Stater skal standses for det Nærværende; og Ingen tillades at emigrere fra disse Lande næste Foraar, undtagen dem, som have tilstrækkelige Midler til at reise heelt op til Utah, og ogsaa dette vil afhænge af de nærmere Instructioner, som vi herefter skulle modtage, og meddele.

I Sammenhæng hermed give vi følgende Bemærkninger fra the Millennial Star.

Posten fra Utah ankom med Expreß den 28de September, og bragte Nr. 21, 22 og 23 af Deseret News, ogsaa nogle faa Breve fra vore Venner. Vi ere saa lykkelige at erfare fra disse Kilder, at de Hellige glæde sig i det store Værk, som Gud har paalagt dem at udføre.

Verden, som ikke er i Besiddelse af den hemmelige Drivefjer, der er en Aarsag til alle vore Handlinger, dømmer os efter sig selv, og slutter, at dersom vi ikke ere forskrækkede, saa burde vi være det, for den truende Vending, som vore Anliggender synes at tage i de Forenede Stater. De Sidste-Dages Hellige beskuer de for det Nærværende truende Vanskeligheder med de samme rolige Følelser, som en Sommermorgen. De have lært, at Nationernes, saavel som Individernes Skjebne er i den Almægtiges Hænder, og han kan og vil styre alle Ting til det Bedste for dem, som elske og tjene ham.

Vi kunne med god Samvittighed paakalde Himmelen at bære Vidnesbyrd om vor Trofasthed og om Reenheden af de Bevæggrunde, som anspore os i det store Værk, hvormed vi ere sysselsatte. Regjeringerne have, ligesom det faldne Menneske, deres

Fødselsdag og deres Opløsningsdag. De ere, ligesom deres Indstiftere, ufuldkomne i deres Organisation, og efter at de have opfyldt Øiemedet, hvorfor de bleve dannede, ville de vige Pladsen for Andre. Den hellige Skrift viser, at Dødeligheden, som nu omgiver Menneskeslægten, vil ophøre, og Menneskets Tilværelse vil vorde fuldkommen, i en udødelig Tilstand. Sygdom og Død vil da ikke have nogen Magt over dem. Der siges om de Retfærdige paa den Dag, at „de skulle gaae ud og tage til som fedede Kalve." (Malach. 4.) Og Guds Ord viser os tydeligen, at der skal komme en Tid, da denne Verdens Riger skulle forgaae og give Plads for eet, som er fuldkomment, og opreist af Himmelens Gud, og det skal bestaae evindeligen.

Aarsagen, hvorfor de Sidste-Dages Hellige ikke frygte deres Fjender, er, at de vide, at det Rige, som de nu opbygge, er det Rige, som, uagtet alle dets Fjenders Bestræbelser, vil tilsidst seire. Skulde man sporge os, hvorledes vi vide dette, saa svare vi, ved de samme Midler, som Petrus vidste, at Jesus var Christus eller Messias. Vi vide, at Joseph Smith var en Prophet, sendt af Gud for at organisere dette Rige, derved at Herren har stadfæstet sine Ord til os, ligesom han i forrige Dage ved medfølgende Tegn bekræftede sine Apostlers og Propheters Ord for dem, som troede og adløde.

Dersom Jordens Nationer vilde give Agt paa Herrens Ord, som nu gaaer ud fra Zion formedelst hans Tjenere, vilde de blive frelste fra de store Ulykker, som nu true dem, og fra den Nød, som altid ledsager en voldsom og pludselig Omvæltning. Dersom Jordens Konger, Dronninger og Regenter vilde forsamle sig sammen, gaae i Raad med Herrens Tjenere, gjøre Pagt med ham at holde hans Bud, og indlemme hans Love i deres Regjeringssystemer, saasnart som det paafordredes, saa kunde deres Regjeringer undergaae en gradviis Forandring, som ikke vilde vorde mærkeligt følelig, undtagen til det Bedre.

Vi ere beskyldte for Høiforræderi, fordi vi fordriste os til at troe og lære de Lærdomme, som bleve lærde af Oldtidens hellige Mænd, der talte, eftersom de bleve drevne af den Hellig-Aand. Deri lader man os ikke vederfares Retfærdighed. Vi have sluttet Pagt med Gud, og ere derfor forpligtede til at holde hans Befalinger. Han har ydermere paalagt os at holde os til Constitutionens Principer, og adlyde de borgerlige Love i ethvert Land, hvori vi monne boe. En Undersøgelse af vor Historie fra Kirkens Organisation indtil nu vil klarligen vise for ethvert fordomsfrit Sind, at vi have gjort vor Pligt som Medborgere i den amerikanske Republik, og i andre Nationer, hvor vi have boet.

Dersom vor Historie viser, at vi have gjort vor Pligt som trofaste Undersaatter, hvorfor ere vi forfulgte, og hvorfor tales der allehaande Ondt om os? Fordi hiin Nation er fordærvet, og uvillig til at ære og adlyde Gud. De ville ikke, at han skal herske over den, men foretrække deres egne selvlavede Love, og Regenter, som de selv have beskikket.

Den samme Aand, som indgav i de Ondes Hjerter i Pharaos Dage, at dersom Drengebørnene ikke ihjelsloges, vilde Israel befries fra Trældom, har indskudt i Folkets Hjerter i denne Slægt, at dersom de ikke udrydde de Sidste-Dages Hellige, vilde de opbygge Guds Rige. De kunne ikke udryddes; og den selvsamme Ting, som Verden frygter, vil skee, thi Herren vil frie os ud af deres Hænder. Vi have aldrig krænket, og agte aldrig at krænke nogen Artikel af de Forenede Staters Constitution; men vi

agte nøiagtigen at holde os dertil, saalænge som den Regjeringsform existerer. Men dersom vore grundlovmæssige Rettigheder ulovligen angribes, da gjør Naturens første Lov — Selvopholdelsens — det til en Pligt for os at forsvare os imod alle saadanne ulovlige Angreb.

Alle Nationer ere nu desværre sunkne i den dybeste Immoralitet. Misgjerger af enhver tænkelig Slags have, ligesom den skadelige Meeldug, spredt deres fordærvende Indflydelse over alt det, som ellers vilde være skjøndt i det menneskelige Samfund. En Reformation er nødvendig; hvad mere er, den er uundgaaelig. Hvo kan tilveiebringe den saa aldeles nødvendige Reformation?

Luther, Calvin, Wesley og andre store Reformatorer paa deres Tid, idet de saae den Fordærvelse, som havde indsneget sig i deres respective Tid, ledtes til at gjøre hvad de kunde for at grundfæste Retfærdighed paa Jorden. Hvorledes er det lykkedes dem. Lad Historien om de tiltagende Forbrydelser svare: „Det har slaaet feil for dem.“ Hvorfor? Fordi den bestemte Tid til at begunstige Zion og opbygge Guds Rige var ikke kommen. Gud forbeholdt sig selv den Rettighed at revolutionere Verden, og tilveiebringe en almindelig Freds og Retfærdigheds Regjering. Han gjør det i sin egen Tid og paa sin egen Maade. Istedetfor at blive vrede paa de Sidste-Dages Hellige, burde Alle hilse dem og de Principer de lære, med Fryd, Taksigelse og Priis til Gud for den herlige Udsigt han har aabnet for deres Øine.

Vi hilse med Glæde de opmuntrende Nyheder fra Zion, og føle til at fryde os tilligemed hendes Sønner og Døttre i Udsigten af den herlige Fremtid, som venter dem, naar deres Fjender ere dragne ud af Landet. Vi indbyde alle Hellige og alle retskafne Elskere af Sandhed i Europa til at være enige med os og hjælpe til at forherlige den Herre, Israels Guds Navn, som har foretaget sig at revolutionere Verden, grundfæste Retfærdighed, og forvise Satan og hans Tilhængere til deres eget Sted, medens de Sagtmodige skulle komme til at glæde sig i den evige Besiddelse af en forløst Verden.

Emigration til de Forenede Stater skal standses for det Nærværende.

Til de Hellige, som berede sig til at emigrere til Staterne og Utah det kommende Foraar, sige vi, for Eders Bestræbelser, som I have gjort, skulle I vorde velsignede. Vor Frelse som et Folk, beroer paa den Lydighed, som vi yde Herrens Raad, som gives os fra Tid til Tid ved hans Tjenere. Det er bleven sagt Eder, at I skulde sammenspare Midler til Eders Emigration herfra til Zion, og I ville vorde belønnede i Forhold til den Bestræbelse I have gjort.

Med de Vanskeligheder for Øie, som nu true de Hellige, ansee vi det for Viisdom at standse med al Emigration til Staterne og Utah for det Nærværende. Vi formode, at det ikke vil vare længe, forend Veien igjen vil blive aabnet, saa at I kunne drage hjem. Ligesom Morgentaagen adspredes for den opgaaende Sols Straaler, saaledes ville de nu mellemkomne Vanskeligheder forsvinde ved Guds Herlighed, da han skal aabenbare sin mægtige Arm til sit Folks Forsvar, ligesom han gjorde i de Dage, da han førte dem ud af Egypti Land.

Det vil ikke vare længe, indtil Veien atter vil vorde aabnet, saa at de Hellige

atter kunne hjemsamles til Zion, overeensstemmende med deres Hjertes Ønske. Vedbliver at lægge op Midler, og forøger det I allerede have, saa at I ikke maa tilbageholdes, naar Veien aabnes.

„The Mormon“ (Mormonen), som udkom i Staden New York, udgives ikke mere.

Efterretning fra vore Emigranter. Ældste O. N. Liljenqvist skriver, at vore Emigranter vare den 10de August ved Fort Larami, altsaa den halve Vei af Sletterne, og havde været særdeles begunstigede med Held og Lykke, mere end noget andet Compagni. Han sender sin Hilsning til Venner og Bekjendte.

De sidste Nyheder fra Utah, Ældste Samuel W. Richards Ankomst til England.

Liverpool den 4de October 1857.

Ældste O. Pratt,

Kjære Broder!

Jeg har herved den Fornøielse at underrette Dem om min Ankomst hid igaar i Selskab med Ældste George G. Sneyder, med Dampskibet Europa og benytter den første Leilighed til at meddele Dem nogle faa af de Iagttagelser, vi have gjort paa vor Reise, hvilke maaskee kunne interessere Dem og en Deel af Stjernens Læsere.

Vi forlode Store Saltsø Staden den 13de August med Expressen til Staterne; idet vor Mission gjaldt Menighederne i Staterne, Canada og Europa. George W. Knowlton, og een Passageer med Expressen, ledsagede os over Sletterne, og Ældste Bryant Stringham saalangt som til Horseshoe Floden med Instructioner til de forskjellige Stationer paa Veien. Vi tilbragte den 14de ved Bridger. Broder Lewis Robinson, som er Bestyrer ved denne Station, havde netop fuldendt det nye Forts Mure, byggede af Steen og Kalkrøre. En Flok af Snake-Indianere gjorde et venligt Besøg i Fortet, og Wash-a-kete, Hovdingen, syntes meget tilfreds med at gjøre vort Bekjendtskab, og de Svar vi gave ham paa hans Spørgsmaal, interesserede ham meget. Omtrent 18 Mile vestenfor denne Station mødte vi Levi Stewart, Isaak Bowman, Madame Mc Minn og Andre, paa Hjemveien fra Staterne. Natten den 16de tilbragte vi ved Markhams Station, det øverste Overgangssted af Sweet-water. Her var ogsaa et Selskab af Landmaalere, som havde været i Leiren adskillige Dage og ventede paa Mc Graws Ankomst, idet de vare i hans Tjeneste under Regjeringen. Fra dette Punkt skulde de fortsætte med at opmaale Veien heelt igjennem til Californien. Til Anlægget af denne Vei har Regjeringen bemyndiget Mc Graw til at udbetale 300,000 Dollars. Da vi passerede langs Sweet-water Floden den 17de, mødte vi Ældste William Walkers Tog i to Afdelinger. Thomas B. Marsh var med den første Afdeling paa sin Vei til Dalen. Ældste Walker havde forladt Compagniet for at reise i Forveien til Dalen. Vi mødte

ogsaa Levi Stewarts Godstog omtent 39 Mile vestenfor **Devils Gate**.

Den 18de om Morgenen forlode vi **Devils Gate** og omtrent 5 Mile østenfor Independence Klippen modte vi de to første Haandkarre-Compagnier, anførte af Eldsterne Evans og J. B. Martin. Eldsterne Dana, Ashby, Walker og Workman vare i Compagniet. Disse Compagnier vare i ypperlig Helbred og Aand, marscherende, da vi mødte dem, med en Hurtighed af fire engl. Mile i Timen. Vor korte Sammenkomst med dem var i Sandhed opmuntrende. Den næste vi mødte var Eldste Moody med en Deel af det texianske Compagni, omtrent 10 Mile østenfor Willow Kilderne, og kun nogle Mile længere hen mødte vi det første af Regjeringens Tog med Forraad til Tropperne af Utah Expedition, bestaaende af 26 Vogne, dragne af 6 Par Oxer hver. Om Aftenen naaede vi det øvre Overgangssted af Platt Floden, hvor eet eller flere af Regjeringens Tog vare leirede, og tre Compagnier af vor Emigration, indbefattende de Danske og den øvrige Rest af Haandkarre-Emigranterne. Da det var Nattetid, kunde vi ikke gjøre os almindelig bekjendte med de Hellige, men erfoer af Eldsterne Cowley og Parkes, at de havde været usædvanligt heldige, og at den almindelige Tilstand af Compagnierne forbedrede sig. Da de forlod Grændserne, havde disse Haandkarre-Compagnier mange Gamle, Syge og Svage.

Onsdag den 19de satte vi over Platt Floden, og tre Mile længere ned mødte vi Homer Duncan med en Deel af Texas-Brødrene, som havde med sig en stor Hjord Qvæg. Kl. 9 Form. naaede vi Deer Floden, hvor vi fandt Eldsterne Hoffheins og Hart med deres Compagnier fra Staterne; de havde reist tilsammen og tabt 46 Qvæghøveder i en Stampede (d. e., at Qvæget bliver uroligt og løber bort), hvilket svækkede deres Forspænd, men havde ikke væsentligen forsinket dem. De erholdt noget Qvæg fra Deer Creek Stationen, og drog fremad med en stor Deel Lethed. Eldste N. **V.** Jones og Brødrene med ham ved denne Station fortjene roesværdig Omtale, hvilket deres Arbeide overflødigt bevidner. Vi ophoIdt os her næsten 24 Timer og droge siden fremad til Horse-shoe Creek Stationen, og Eldste Jones ledsagede os.

Her erfoer vi, at Eldste W. G. Young havde passeret i Forveien for Eldste J. A. Littles Compagni, og at eet eller to af Regjeringens Tog med Forraad havde passeret op paa den nordlige Side af Platt Floden, hvilket vi ikke havde bemærket. Efter at vi havde gjort nogle smaa Forberedelser paa dette Sted for at sætte os istand til at fuldende vor Reise til Grændserne, toge vi to af Brødrene fra dette Sted med os for at sendes tilbage som Expres, og efter at vi ugjerne havde taget Afsked med Eldsterne Stringham og Jones, fortsatte vi vor Reise. Om Aftenen leirede vi os elleve Mile ovenfor Laramie tilsammen med Eldste Little og Compagni, som var det sidste af vor Emigration i Aar. Dette Compagni syntes at være i en udmærket Forfatning for en hurtig Reise, og forventede at komme ind i god Tid. Eldsterne P. H. Young, Musser og Lunt vare i Compagniet, og Alle vel.

Torsdag Morgen den 20de i Dagbrækningen satte vi over Platt Floden ligeoverfor Laramie, og drog nedad Nordsiden af Floden. Herfra til Kearney indtraf det hyppigen, at vi saae store Tog, baade i Bevægelse og i Leir, med uhyre Hjorde af Qvæg, Heste og Muuldyr. 78 Vogne i eet Tog med omtrent 1000 Høveder af Qvæg vare det Meste vi saae tilsammen. De droge i Almindelighed fremad og leirede sig i Compagnier af omtent 26 Vogne.

Mandag den 24de. Det første Troppetog, som vi opdagede, var i Leir 118 Mile nedenfor Laramie. Vi leirede os paa den modsatte Side af Floden, og øinede en 200 Telte eller saa omtrent, og fem eller sex særskilte Tog af Forraad og Udrustning for Tropperne. Regjeringen har øiensynligen agtet at gjøre Utah-Expeditionen til en storartet Affære.

Den 28de gjorde vi et Besøg i Fort Kearney, hvor man underrettede os om, at de fleste af Tropperne, bestemte til Utah, havde passeret der forbi, og mange tungtbelæssede Tog af Kjøbmandsgods, sendt ud paa Spekulation for at kjøbe Hvede, Korn og Furage osv. for Tropperne i Utah. De stakkels kjære Skabninger, hvilken en Skade, om deres Spekulation skulde slaae feil!

I Fort Kearney erfoer vi, at Mange deserterede fra Expeditonen baade Soldater og Fragtkudske, og Officererne havde været nødte til at anvende Lokkemidler, og udstede strenge Forordninger, tilbageholde et Aars Sold osv., for at undertrykke Desertationsaanden saa meget som muligt. Man troede, at denne Tilbøielighed til at desertere vilde storligen tiltage, eftersom de nærmede sig Bjergene, og fik at smage de haarde Uveirsstorme, som uundgaaeligen maae overfalde dem. Ved Fort Kearney vare Soldaterne i godt Humeur ved Forestillingen om, at de skulde overvintre i et saadant Vellevnet i Utah, hvor, som Paddy sagde, „der er saa tykt af Qvindfolk som Brombær," og de undrede sig over, hvad Brigham Young vilde sige, naar han saae dem spadsere med hans Hustruer i Gaderne i Store Saltsø Staden. Enhver smudsig og kaadmundet Tydsker og Irlænder (hvoraf Tropperne fordetmeste bestaaer), forventede aldeles, at en eller anden Mormonqvinde vilde kaste sig i hans Arme, naar han ankom til Utah, og hilse ham som et himmelsk Sendebud, udsendt til at befrie hende fra „mormonsk Nedværdigelse, Elendighed og Fortvivlelse." Hvem afventer ikke Udfaldet med den meest spændte Forventning? Det er nok at sige, at den Underretning vi fik her, var af den interessanteste Slags for dem af os, som havde Familie i Utah, og ydede os betydelig Morskab. Efter et kort Ophold paa dette Sted, fortsatte vi vor Reise, og Søndag Morgen den 30te kjørte vi ind i den blomstrende lille By Genoa, et Nedsættelsessted for de Hellige, nær Mundingen af Loup Fork, hvor vi fandt Ældste Allen som Bestyrer.

Vi tilbragte nogle Timer her med at hvile os og vore Trækdyr og besøgte Forsamlingen med de Hellige, som syntes ligesaa meget glade som overraskede ved vor pludselige Optræden iblandt dem. Om Aftenen kjørte vi videre, og tidlig om Tirsdag Morgen den 1ste September, fremstillede vi os for Ældste William Felshaw i Florence, efter at have tilbragt nitten Dage fra Saltsø Staden, og gjort Reisen paa mindre end sytten Dage.

Vi tilbragte en Deel af Dagen hos Broder Felshaw, og meddeelte ham Aanden af vor Sendelse, og gav ham saadanne Instruxer, som vi formaaede, for at hjælpe ham til at fremme de Helliges Velfærd ved Grændserne i Egnen af Florence og Genoa; og i hans Selskab satte vi over Floden og tilbragte Aftenen i en blomstrende liden Green af Kirken i Byen Crescent. De Hellige der modtoge os med en Varme i Aanden, som vi neppe havde ventet, og Indsamlingsaanden manglede heller ikke. Vort korte Besøg var baade behageligt og gavnligt.

Den paafølgende Morgen toge vi Postbefordring i Bluff City, Veien om Fort Des Moines og Oscaloosa, til Ben-

tonsport, hvor vi ankom den 5te tidsnok for at tage med Jernbanetoget til Keokuk om Aften. Den paafølgende Dag toge vi med Paketbaaden til St. Louis, hvor vi ankom om Morgenen den 7de og befandt os snart i Ældsterne Eldredges og Cowards Selskab. Da vi havde fuldendt vor Forretning paa dette Sted, toge vi med Jernbantoget om Aftenen den 8de og ankom i New York den 10de om Aftenen og bleve modtagne af Brødrene der med megen Glæde. Vi fandt Ældsterne Appleby, Clinton og Steenhouse nidkjært beskjeftigede med deres forskjellige Pligter som Bestyrere og Udgivere. Efter at have raadslaget med disse Brødre angaaende den almindelige Stilling af de Hellige i de østlige Stater, fandtes det nødvendigt at gjøre nogle Forandringer i Kirkens Anliggender, og Udgivelsen af „the Mormon“ blev standset. Den 19de toge vi fra New York til Boston, hvor vi opholdt os hos Ældste Mac Intosh og Cleary og besøgte og bivaanede de Helliges Forsamling indtil den 23de, da vi toge med Damperen Europa og havde en gunstig Reise paa 10 Dage til denne Havn.

Vor himmelske Faders Velsignelse har sandelig været med os paa denne Mission i Forhold til Vigtigheden af de Pligter, vi have havt at udføre. Vi passerede adskillige Flokke af Indianere paa Sletterne, tilligemed Hovedstyrken af Sioux Nationen, men Ingen gjorde os nogen Fortræd, videre end lidt Bryderi med deres Ønske om at handle, eller tiltuske sig Tobak, Svovlstikker, Brød osv. Ethvert ondt Øie med Hensyn til os, har tilsyneladende været blindt, og ingen Ondskabsfuld er bleven tilladt at tilføie os nogen Skade; og vi have draget frem som hurtige Sendebud, der gaae ud fra Zion med glade Tidender om stor Glæde til alle Hellige, thi vort Budskab er bleven modtaget med Glæde og stor Fryd af de trofaste Ældste, der, ligesom Vægtere paa Murene, kunne skue Morgenrøden af den Dag, som bringer med sig Zions Forløsning fra alle hendes Fjender.

Eftersom Meddelelser af denne Slags let kunne blive trættende ved at gjøres for vidtløftige, vil jeg slutte uden at omtale nøiagtigen enhver liden Begivenhed eller Kjendsgjerning, som ikkun kan blive fuldelig vurderet af dem, der umiddelbart have iagttaget samme. Efter at have udført en Reise af 5800 engelske Mile i 33½ Reisedage, og næsten 1400 Mile deraf med Trækdyr, saa ere vi, som De naturligviis kan tænke Dem, noget trætte i Legemet, men føle os bestandigt forfriskede i Aanden og i Kundskaben om vor Guds Værk.

Tillad mig til Slutning at fremsende en Hilsning fra mig og Ældste Sneyder i Herrens Navn til de Hellige under Deres Bestyrelse. Ved at lande endnu eengang paa disse Kyster, paamindes jeg om mange Dage, som jeg i de henrundne Aar har tilbragt her med at arbeide for de Trofaste i disse Lande, og jeg kan ikke andet end glæde mig i de Trofastes Standhaftighed. Til alle Saadanne vil jeg sige: Glæder Eder, thi vor Gud regjerer i Zion, og hans Propheter forkynde hans Villie. Dagen for Zions Forløsning stunder til, og dens Børn skulle snarligen skue vor Guds Frelse; og paa den Dag skulle Jordens Nationer kjende, at Zion er grundfæstet, og er et Tilflugtssted for dem, som undflye did fra de Ugudeliges Rasen og Vrede, som skulle søge at udrydde hverandre indbyrdes. Vider, o I kjære Hellige, at Trofasthed i Eders Pagter og Standhaftighed indtil Enden paa den Vei, som Gud skal lede Eder ved sine Tjenere, ere Betingelserne

for Eders Ophøielse i den evige Herligheds Boliger.

Bedende, at Fremgang og Hæder maa vedblive at krone Deres Bestræbelser for Israels Frelse, forbliver jeg

Deres Medtjener
Samuel W. Richards.

Joseph Smiths Levnetsløb.

October 1836. (Fortsat fra Pag. 15.)

I Qvartalet, som endte den 3die September bleve 52 Ældsters, 6 Præsters, 3 Læreres og 2 Diaconers Kaldsbreve indskrevne i Kaldsbrevs Protocollen i Kirtland, Ohio, af Thomas Burdick. Indberetningen fra de Ældste ude omkring var glædelig. Ældste P. P. Pratt fortsatte endnu sit Arbeide i Øvre-Canada, Toronto og Omegn med god Fremgang. Ældste Lyman E. Johnson havde arbeidet i New Brunswick og andre Steder ved Søkysten; og den 12te, 13de og 14de August holdtes en Conference af Ældste Brigham Young og Lyman E. Johnson i Newry, Maine, hvor sytten Grene, beløbende sig til tre hundrede og sytten Medlemmer, bleve repræsenterede.

Den 2den October 1836. Min Fader og Onkel John Smith kom tilbage til Kirtland fra deres Mission til de østlige Stater, og de havde reist omtrent to tusinde og fire hundrede Mile, og besøgt næsten alle Kirkens Grene i Staterne i New York, Vermont, New Hampshire og Pensylvania. Paa deres Mission døbte de Mange, bekræftede Velsignelser paa mange Hundrede, og prædikede Evangeliet for mange Tusinde. De besøgte ogsaa deres Venner og Beslægtede i deres Føde-Egn. Min Fætter, George A. Smith, kom den samme Dag tilbage fra sin Mission til Richland County i Ohio. Broder H. C. Kimball kom tilbage til Kirtland, efter at have været fraværende i henved fem Maaneder, i hvilken Tid han havde optaget 30 Personer ved Daab i Jesu Christi Kirke af de Sidste-Dages Hellige, og dette var en Opfyldelse af den Velsignelse, som jeg havde udtalt over hans Hoved, forend han tog afsted paa sin Mission.

I Løbet af October Maaned vedblev de Hellige at samle sig ved Shaol Creek i Missouri, og min Opmærksomhed var i Særdeleshed henvendt paa Opbygningen af Kirtland og Kirkens aandelige Interesser. Og den 2den November udkastede Brødrene i Kirtland visse Overeenskomst-Punkter, som en Forberedelse til Organisationen af en Bankindretning, som skulde kaldes „Kirtlands Sikkerheds Selskab."

Præsident O. Cowdery blev afsendt til Philadelphia for at anskaffe lithographiske Plader for Indretningen, og Ældste O. Hyde til Columbus med en Ansøgning til den lovgivende Forsamling i Ohio om et Oprettelses Dokument; hvilken Ansøgning blev indleveret tidsnok efter deres Sammenkomst, men fordi vi vare „Mormoner," fandt den lovgivende Forsamling paa en intetsigende Undskyldning, som Grund for, at de vægrede at indrømme os de Bankoprettelses Privilegier, som de saa villigen havde skjenket Andre. Broder Hyde blev saaledes nødt til at vende tilbage uden at opnaae Øiemedet for sin Sendelse, medens det lykkedes Ældste Cowdery med stor Bekostning at anskaffe Pladerne og bringe dem til Kirtland.

I Løbet af Qvartalet, endende den 1ste December, bleve 44 Ældsters, 5 Præsters og 1 Lærers Kaldsbreve protocollerede i Kirtland af T. Burdick.

De Hellige, som havde forsamlet sig i et betydeligt Antal og fremdeles vedblev at forsamle sig ved Shoal Creek i Missouri, ansøgte om et Indlemmelses Dokument for et nyt County, som blev bevilget omtrent i Midten af December, fra hvilken Tid et nyt Stød gaves til Indsamlingen, og Countiet voxte ligesom Jonas's Kikajon.

Forhandlinger i en Conference, holdt i Herrens Huus den 22de December 1836.

Kirkens Authoriteter vare nærværende, nemlig: Det øverste Præsidentskab, Kirtlands Hoi-Raad, de Tolvs Qvorum, de Halvfjerdsindstyves Præsidenter, de Ældstes Præsident og hans Raadgivere, og mange andre Embedsmænd, saasom Præster, Lærere, Diaconer osv.; Huset kaldtes til Orden, og følgende Forslag bleve fremsatte, assisterede og eenstemmigen vedtagne af Forsamlingen.

1) At det har været Tilfældet, at en meget upassende og uchristelig ladende Fremgangsmaade var bleven fulgt af de Ældste i denne Menighed og i Menighederne ude omkring, i at sende deres Fattige ud fra dem og flytte dem til dette Sted uden de nødvendige Midler til Livsophold; og som Menigheden paa dette Sted var fattig fra Begyndelsen, idet den maatte betale udsugende Priser for Land, Fødemidler osv., og har havt en tung Byrde paaført sig ved Kommende og Gaaende fra de fleste Dele af Verden, og ved at understøtte de omreisende Ældste og deres Familier, medens de arbeidede i Herrens Viingaard med at prædike Evangeliet; og har ligeledes lidt stort Tab under Bestræbelsen for at gavne Zion, saa er det bleven en alvorlig Sag, som bør tages i Overveielse af os.

Det blev derfor efter betænksom Drøftelse af Sagen foreslaaet, assisteret og eenstemmigen vedtaget, at vi have baaret vor Deel af Byrden, og det herefter bliver en Pligt for Menighederne ude omkring at forsyne de Fattige, som ikke kunne forsørge sig selv, og ikke sende dem ud fra sig til Byrde for Menigheden paa dette Sted, undtagen de komme og berede et Opholdssted for dem, og Midler til deres Underholdning.

(Fortsættes.)

Indhold.

„Skandinaviens Stjerne" udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og faaes paa Contoiret i Lorentzensgade Nr. 504 D. 5, Stuen tilvenstre og paa alle kongelige Postcontoirer.

Udgivet og forlagt af H. C. Haight.
Trykt hos F. E. Bording.